

Nazisme i arv

Av Ole Wilhelm Klüver,
talsmann for
Foreningen av norske
NS-barn

Nazibarna i Europa holdes fanget av fortiden. Hvilke krefter er det som gjør at 100 000 norske NS-barn forblir tause 55 år etter verdenskrigen. Vi har fått angst for oss selv. En grunn til angsten er å finne vårt eget miljø.

Etter nederlaget i 1945 måtte nazistene og de norske NS'erne se langt etter gjennomføringen av sine idealer. De yngste medlemmene av Nasjonal Samling, Nasjonal Samlings Ungdomsfylking, var for unge til å møte fremtiden med resignasjon. De ville også være med i etterkrigstidens demokratiske borgerlige velvære. Men de ville ikke gi slipp på sin krigerstolthet eller på sin ungdoms ideologi. Slik begynte de norske NSUF'erne å ri to hester, å leve i to virkeligheter.

Deres kultur-schizofrene tilværelse har vært katastrofal for barna. Mange NSUF'ere har tippet om fortiden, overvåknet egne for at disse ikke skulle røpe foreldrenes

dobbeltspill. Hvis barna ved egen søking kom for nær sannheten, ble barna umiddelbart satanisert som om de skulle være nazistene. Barna ble depoter for foreldrenes egen angst. De var farlige vitner til foreldrenes store sosiale nederlag, til foreldrenes skjulte nazi-ideologi.

NS-barna er slik blitt brukt som salderingspost for foreldrenes sosiale klatring etter krigen. Forfatteren og NS-barnet Eystein Eggen er den første som har studert foreldrenes fortrellinger, ved analyse av løgnene i egen familie. Som i Eggens slekt har det i de fleste norske slekter med NS-medlemmer eller NS-sympatisører i sin midte vært heksejakt på vitner. NS-barna var alltid de enkleste å ta, å overføre skammen på. Eggens forskningsresultater er å lese i essayet «Familiefortrellinger, eller et NS-barns lange vei hjem».

Hvis angst oppstår av frykt for det som står oss nært, er oss kjær, har vi her en god forklaring på hvorfor 100 000 NS-barn fortsatt lever i angst for å fortelle hvem de er. Vi

Fanget. Nazibarna holdes fanget av fortiden, fremholder innsenderen. Bildet viser den ulovlige demonstrasjonen i Askim i sommer.

FOTO: HANS O. TORGERSEN

NS-barn kan skrive under på at taushet, brukt som middel til fortrelling, er roten til alt ondt.

NSUF'erne resignerte heller ikke da de i 1995 ble holdt utenfor da Stortinget beklaget bare barnas lidelser.

I 1996 startet de et konkurrerende barneprosjekt til vår forening: «vennetreffene». Noen NS-barn trodde at de gjennom «vennetreffene» skulle få sitt etterlengtede ståsted i historien. Men i motsetning til et eget, uavhengig

ståsted, fikk de nazistenes ståsted.

I Aftenposten 20.10. gjentar representantene for «vennetreffene» sin påstand om uavhengighet. Deres tekster viser at de ønsker å representere NS. Vi i Foreningen av norske NS-barn har sett den nedbrytende virkningen som «vennetreffene» har på yngre NS-barn: Noen av våre nærmeste venner har forlatt kone og barn for å søke lykke i nazi-repetisjonen. Bånd brytes, NS-døtre hvirvles inn i NS-

sønners fiktive macho-eventyr. I NS-barnas verden er det et undertrykk oppstått av mangel på heroisme, av mangel på selvfølelse.

Det finnes ikke nynazisme i Europa som ikke blir legitimert og manipulert av eldre generasjoner. Mellomgenerasjonen som vi NS-barna utgjør, kan dessverre forlenge teatralisk kunstig, hevnigjerrig nazisme fremover i tid. Gudskjelov bor det i yngre generasjoner krefter til befrielse.